

J. N. Hansen: Det har glædet mig at høre, at de ærede foregaaende Talere med Hensyn til det betydeligste Punkt, hvori det foreliggende Lovudkast meest afviger fra det, der i forrige Session blev vedtaget af Folkethinget, see Sagen ligesom jeg; de have vel nærmest betragtet den fra det juridiske Standpunkt, men naar jeg betragter den fra Befolkningens Synspunkt, maa jeg komme til det samme Resultat som de. Jeg troer heller ikke, at det er tilraadeligt til offentlige Politisager at henføre de i § 2 nævnte Tyveri-, Bedrageri- og Hælerisager, idet man derved ophæver den Form for disse Sagers Behandling, som man hidtil har havt, uden at faae en anden i Stedet, der kunde give den samme Betryggelse; naar disse Sager skulle behandles offentlig og mundtlig, maa der, som den ærede Rigsdagsmand fra Holbæk Amts 5te Valgkreds (C. Rimestad) bemærkede, hvis man vil opnaae den tilføjede Nytte, gives ganske andre Regler med Hensyn til Fremgangsmaaden; her savnes en heel Række af Forkrifter, som i det Hele skulde give denne Offentlighed og Mundtlighed sin Fylde og Betryggelse, men som ikke kunne gives ved denne Lov. Jeg slutter mig derfor til dem, som ønske at udflyde af Lovens Inddragelsen under den af Tyveri-, Bedrageri- og Hælerisager, idet jeg troer, at man bør holde sig til den Betegnelse af offentlige Politisager, som her i forrige Session blev vedtaget. Med Hensyn til selve Lovens Indhold skal jeg blot berøre et Par Punkter. Det har gjort mig ondt at see, at man paa et andet Sted ikke har troet at kunne beholde den Bestemmelse, hvortil man var kommen fra de forskjelligste Sider med Hensyn til Indholdet af den nuværende § 14. Det er ikke nok alene at see Sagen fra det juridiske Systems Standpunkt, men man maa ogsaa tænke paa, hvorledes den Forandring, der skal iværksættes, vil blive modtagen af Befolkningen, og man kan ingenlunde vente, at den vil betragte den med samme Tillid og Fortrøstning, hvormed de ærede Herrer, der have tænkt nærmere over disse Ting og kjende disse Sagers Behandling

paa andre Steder, imødesee den. Man maa tage Befolkningen, som den er; den er vant til de Retsformer, hvorunder vi nu leve, og det kan ikke antages, at den med Tillid vil modtage en ganske ny Ordning af disse Sager, idetmindste ikke, før den i nogen Tid har seet den udført i Praxis. Navnlig kan man ikke stole paa, at Befolkningens Fleerhed vil antage, at der er tilstrækkelig Betryggelse i, at kun een Dommer leder Undersøgelsen og affiger Dommen, og at denne Dom ikke skal kunne indankes til højere Ret, vil, forsaavidt jeg kjender Befolkningens Betragtningssmaaade i Almindelighed, møde en bestemt Mistillid. I Kriminalretten har man hidtil havt fem Dommere til at dømme i de Sager, som der forekomme, og deri, at Sagen har været underkastet fem forskjellige lov lærde Dommeres Undersøgelse, har man fundet en større Garanti end i en enkelt Dommers Afgjørelse. Jeg troer ogsaa, at Erfaringen har bekræftet denne Mening. Ved Underretterne er der kun een Dommer, men jeg kan ikke sige, at der for Dieblisset er stor Tillid til disse Retters Domme; jeg troer, at der sammenlignelsesviis er større Tillid til de Retter, hvori der sidde flere Dommere. Paa den anden Side vil der, naar Sagen forhandles, som her er foreskrevet, være den Fordeel, at den vil tilendebringes hurtigt; man vil hurtigere komme til et Resultat, og naar der kun er Tale om offentlige Politisager, hvoraf de fleste ere mindre betydende, saa vil det mange Gange have større Vægt for Vedkommende hurtigt at faae Ende paa Sagen end at blive ikjendt en lidt større Mulkt; men Ingen kan bedre end Vedkommende selv afgjøre, om han sætter størst Priis paa at faae flere Dommere og altsaa en større Sikkerhed for et retfærdigt Resultat, eller paa en hurtig Tilendebringelse af Sagen. Jeg troer derfor, at det var en overordentlig heldig Bestemmelse, som Folkethinget i sidste Session vedtog, at Dommeren, naar han fandt, at den paagældende Forseelse maatte medføre en større Straf, end han havde Myndighed til at ikjende uden Appel, skulde forelægge Tilfælde det Spørgs-